C U R T E A D E A P E L N O R D

Dosarul nr. 1r-674/2025 Judecătoria Ungheni
1-25062837-03-1r-31072025 Judecător: Ion Ghizdari

D E C I Z I E
În numele Legii

21 octombrie 2025 mun. Bălți

Colegiul penal al Curții de Apel Nord
În componența:
Președintele completului, judecătorul: Ghenadie Liulca
Judecătorii: Aurelia Andronache și Ludmila Iarmaliuc

a judecat în ședință de judecată, în ordine de recurs, recursul avocatului Mihai Raileanu în interesele inculpatului Tataru Ion declarat împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 10 iulie 2025 în cauza penală privind condamnarea lui:

Tataru Ion, a.n. *****, c/p *****, necăsătorit, un copil minor la întreținere, studii medii de specialitate, neangajat în câmpul muncii, nesupus serviciului militar, cetățean al R. Moldova, anterior judecat prin sentința Judecătoriei Ungheni din 24.08.2015 în baza art. 201[1] alin. (1) lit. a) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 220 ore;

- în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201[1] alin. (1) lit. a) Cod penal,

Cauza a fost examinată în baza art.364[1] Cod de procedură penală, judecata pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Termenul de judecare a cauzei:
În instanța de fond: *06.05.2025-10.07.2025*;
În instanța de recurs: *31.07.2025 - 21.10.2025*.

Procedura de comunicare a părților despre examinarea recursului executată.

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținându-se cont de argumentele recursului, materialele cauzei, pentru expunere asupra recursului, Colegiul penal,-

C O N S T A T Ă:

Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 10 iulie 2025, Tataru Ion a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal și în baza acestei Legii fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 1 (un) an.

În temeiul art. 90^1 Cod penal, executarea pedepsei aplicate lui Tataru Ion a fost suspendă parțial, urmând ca acesta să execute prima parte a pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 6 (șase) luni în penitenciar de tip semiînchis, iar restul pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 6 (șase) luni, fiind suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune pe un termen de 1 (unu) an.

Termenul de executare a pedepsei urmează a fi calculat începând cu data reținerii pentru punerea în executare a sentinței definitive.

În termenul pedepsei se computează timpul aflării lui Tataru Ion în stare de reținere, de arestare preventivă și de arestare la domiciliu de la data de 01 martie 2025 până la data de 27 mai 2025.

Până la intrarea sentinței în vigoare, în privința lui Tataru Ion a fost aplicată măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi țara.

Corpurile delicte: 1) o găleată din metal și un topor cu lungimea de 57 cm și lama cu lățimea 14 cm, care se află în camera de păstrare a corpurilor delicte a Inspectoratului de Poliție Ungheni, urmează a fi nimicite; 2) o cămașă în carouri, un pulover și o pereche de pantaloni sport cu inscripția „Adidas”, care se află în camera de păstrare a corpurilor delicte a Inspectoratului de Poliție Ungheni, urmează a fi predate lui Tataru Valeriu.

S-a încasat din contul lui Tataru Ion în beneficiul statului suma de 320 (trei sute douăzeci) lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

Pentru a se pronunța cu sentința în cauză instanța de fond, *în fapt*, a constatat că, Tataru Ion la data de 01 martie 2025, în jurul orelor 2000, în timp ce se afla la domiciliul său din s. Cornești, raionul Ungheni, fiind, potrivit art. 133^1 Cod penal, membru de familie, și fiind în stare de ebrietate alcoolică, în scop de impunere a voinței, a inițiat un conflict cu fratele său Tataru Valeriu în cadrul căruia, dându-și seama de acțiunile sale, prevăzând urmările lor prejudiciabile și dorind în mod conștient survenirea acestora, i-a aplicat ultimului mai multe lovituri cu palma în regiunea feței și cu diverse obiecte cum ar fi o găleată din metal și cu mânerul unui topor în cap, cauzându-i conform raportului de expertiză judiciară nr. 202533D0057 din data de 18 martie 2025, plagă contuză în regiunea

fronto-parietală pe stânga a capului, echimoză în regiunea antebrațului drept, care condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și, în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmate de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept* faptele inculpatului Tataru Ion întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal – *violența în familie, adică acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin acțiuni violente, soldată cu vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății.*

Până la începerea cercetării judecătorești în prima instanță inculpatul a declarat personal prin înscris autentic că, recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să aibă loc în baza art. 364^1 Cod de procedură penală, în baza probelor administrate la etapa de urmărire penală, care a fost acceptată prin încheierea instanței de judecată.

Exercitarea căilor de atac:

Împotriva sentinței instanței de fond în termen a declarat recurs avocatul Mihai Raileanu în interesele inculpatului Tataru Ion, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței contestate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri privind stabilirea unei pedepse mai blânde, prin suspendarea executării pedepsei stabilite.

În motivarea recursului s-a invocat că Tataru Ion pînă la începerea cercetării judecătorești a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, a declarat că-și recunoaște integral vina, s-a împăcat cu partea vătămată, are la întreținere un copil minor, a solicitat aplicarea unei pedepse non privativă de libertate, însă datorită faptului că anterior a fost supus sancțiunii sub formă de muncă neremunerată în domeniul transporturilor, instanța a considerat imposibilă aplicarea unei pedepse non private de liberate.

Subsecvent, consideră că instanța absolut irațional a aplicat inculpatului pedeapsa privativă de libertate, în circumstanțele în care are la întreținere un copil minor, are o gospodărie de gestionat și nu are altcineva care să aibă grijă de gospodărie, nu s-a luat în considerație că conflictul a fost provocat de către partea vătămată.

Argumentele părților:

Potrivit prevederilor art. 447 alin. (1), (2) Cod procedură penală recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces. **(2)** Instanța de recurs fixează data examinării și dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.

Respectând principiul contradictorialității, instanța de recurs a fixat data examinării recursului și a dispus să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.

În termenul stabilit, procurorul Liliana Pasat a depus referință asupra recursului declarat, solicitând respingerea acestuia, menționând că acesta anterior a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Ungheni din 24.08.2015 în baza art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 220 ore, precum și sancționat pentru comiterea contravenției prevăzută la art. 78 alin. (2) Cod contravențional. A atenționat asupra faptului comiterii infracțiunii în stare de ebrietate, ceea ce face imposibilă aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Aprecierea instanței de recurs:

Cercetând materialele cauzei penale în raport cu argumentele invocate în recurs, verificând legalitatea și temeinicia sentinței în baza materialelor dosarului, Colegiul penal conchide necesitatea respingerii recursului avocatului Mihai Raileanu în interesele inculpatului Tataru Ion declarat împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 10 iulie 2025, ca fiind nefondat, păstrând fără modificări sentința contestată, din motivele ce succed:

În conformitate cu art. 437 alin. (1) pct. 1^4) Cod de procedură penală, pot fi atacate cu recurs sentințele pronunțate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Potrivit art. 364^1 alin. (10) și (11) Cod de procedură penală, sentința adoptată în condițiile prezentului articol poate fi atacată cu recurs, invocându-se doar erorile procesuale şi măsura de pedeapsă stabilită. **(11)** Recursul se judecă de către instanța ierarhic superioară în conformitate cu prevederile art.447 şi 448.

Conform art. 448 Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

Potrivit art.449 alin. (1) pct.1) lit. a) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă recursul este nefondat.

În această ordine de idei, Colegiul reține că prezenta cauză a fost judecată de către instanța de fond în temeiul art.364^1 Cod de procedură penală, adică în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, acceptate de către inculpat în corespundere cu alin.(3) a normei vizate prin cererea depusă până la începerea cercetării judecătorești, potrivit căreia el a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu.

Respectiv, chestionându-l pe inculpat sub jurământ în ce privește recunoașterea bazei probante administrate pe caz și a faptelor reținute în rechizitoriu, instanța în corespundere cu art.364^1 alin. (4) Cod de procedură penală prin încheiere protocolară i-a admis cererea pe motiv că din probele administrate rezultă că faptele sunt stabilite, iar în cauză sunt suficiente date cu

privire la personalitatea sa, ce ar permite stabilirea corectă a pedepsei penale, după care a recurs la interogarea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului, efectuând cercetarea nemijlocită a bazei probante administrate pe caz, cu expunerea ei detaliată în conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată și în sentința adoptată.

Atât la faza urmăririi penale, cât și în instanța de fond inculpatul Tataru Ion a recunoscut faptele săvârșite, depunând sub jurământ declarații consecvente referitor la cele comise, acestea coroborând întru tot cu restul probelor administrate pe caz.

Colegiul penal constată că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și de drept, ce corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate corect, încadrând just acțiunile inculpatului Tataru Ion în baza dispozițiilor art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal.

Concluzia descrisă se confirmă prin probe pertinente și concludente care au fost cercetate de instanța de fond și care în ansamblul lor, din punctul de vedere al coroborării, dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunilor incriminate.

Colegiul consideră că instanța de fond a adoptat o sentință legală şi întemeiată, apreciind fiecare probă din punctul de vedere al pertinenței, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punctul de vedere al coroborării lor, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală.

La fel, Colegiul penal reține că sentința corespunde prevederilor art.384, art. 389, art. 364^1 Cod de procedură penală, conține probe de vinovăție acceptate de inculpat și sub acest aspect sentința nici nu se contestă.

Potrivit textului recursului înaintat, rezultă că avocatul Mihai Raileanu în interesele inculpatului Tataru Ion este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, însă nu este de acord cu sentința contestată în latura pedepsei penale, considerând că în privința acestuia urmează a-i fi stabilită o pedeapsă non privativă de libertate, prin prima art. 90 Cod penal.

Nici partea acuzării nu a atacat sentința în partea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, motiv pentru care instanța de recurs nu purcede la judecarea fondului cauzei, dar se v-a expune doar în latura individualizării pedepsei.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință, pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în *Cauza Albert vs. România din 16.02.2010* statuează că, art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligă instanța să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un

răspuns detaliat pentru fiecare argument *(Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61),* cu toate acestea procesul echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Astfel, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, încadrând just acțiunile inculpatului Tataru Ion conform art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal - *violența în familie, adică acţiunea intenţionată comisă de un membru al familiei în privinţa altui membru al familiei, manifestată prin acţiuni violente, soldată cu vătămare uşoară a integrităţii corporale sau a sănătăţii*.

În continuare, reieșind din limitele recursului înaintat, Colegiul penal verificând legalitatea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului Tataru Ion constată că instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În conformitate cu prevederile art.7 alin. (1) Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul şi gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat şi de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Potrivit art. 61 alin.(1), (2) Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricții drepturilor lor. **(2)** Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cît şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Colegiul penal reține că, individualizarea pedepsei este un proces personal – rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, ce nu trebuie conceput ca fiind un proces arbitrar, subiectiv, el implicând obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Potrivit art. 75 alin. (1), (2) Codul penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul

acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia. **(2)** O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Mai mult, urmează a fi reținut că din dispozițiile art. 75 alin.(1) Cod penal se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu, și anume: pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală şi individualizată.

Ca urmare, pedeapsa penală este echitabilă atunci cînd este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum şi de alte persoane.

Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea Specială şi în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal al RM.

Individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi pedepsei penale.

După această clarificare, instanța accentuează că pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Limitele termenelor de pedeapsă prevăzute în partea specială sunt determinate de încadrarea juridică a faptei şi reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite.

Gravitatea acesteia constă în modul şi mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

Cuantumul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii, deci este vorba de personalitatea infractorului.

Pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Din materialele cauzei urmează că, inculpatul Tataru Ion anterior a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Ungheni din 24.08.2015 în baza art. 201^1

alin. (1) lit. a) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 220 ore.

La fel, din conținutul cazierului contravențional se atestă că Tataru Ion anterior a fost supus de trei ori răspunderii contravenționale pentru comiterea contravențiilor prevăzute la art. 78 Cod contravențional.

În asemenea circumstanțe, Colegiul indică că instanța de fond a apreciat corespunzător circumstanțele reale și personale ale inculpatului și i-a stabilit o pedeapsă echitabilă și proporțională faptelor comise. Or, la stabilirea pedepsei instanța a ținut cont de gravitatea infracțiuni săvârșite de inculpat, de personalitatea acestuia, care deși și-a recunoscut vina, anterior a fost condamnat pentru comiterea unei infracțiuni similare, fiindu-i stabilită o pedeapsă non privativă de libertate, nu a tras concluziile necesare, nu a mers pe calea corijării, ci a continuat să comită noi infracțiuni similare.

Prin urmare, Colegiul penal remarcă că prezența antecedentelor penale deși stinse pentru comiterea actelor de violență în familie, precum și răspunderii contravenționale pentru vătămarea ușoară a integrității persoanei, îl caracterizează negativ, ca fiind o persoană agresivă, predispusă să încalce legea penală și contravențională prin comiterea acțiunilor antisociale cu aplicarea violenței fizice, și denotă că o pedeapsă non privativă de libertate, nu își va dovedi utilitatea și nici nu va contribui la reeducarea inculpatului și la împiedicarea acestuia de a comite noi infracțiuni.

Subsecvent se relevă că, potrivit art. 80^1 alin. (1) Cod penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de ***reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă*** prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare.

În această ordine de idei, Colegiul penal atestă că sancțiunea art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal prevede pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 150 la 180 de ore sau cu închisoare de pînă la 4 ani, iar prin aplicarea prevederilor art. 80^1 alin. (1) Cod penal, pedeapsa închisorii urmează a fi stabilită <u>în limitele de la 3 luni până la 3 ani.</u>

În contextul circumstanțelor relevate supra, Colegiul concluzionează că la individualizarea pedepsei penale au fost respectate limitele de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea incriminată – art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal, în coroborare cu art. 80^1 alin. (1) Cod penal.

La fel, instanța de recurs apreciază că pedeapsa penală stabilită de prima instanță nu reprezintă o represiune excesivă, ci se justifică atât pentru reeducarea inculpatului, cât şi pentru menținerea ordinii de drept, în conformitate cu scopul preventiv sancționator al pedepsei, așa cum apare enunțat în Codul penal.

În aserțiunea dată, Colegiul penal va menține soluția instanței de fond în partea individualizării pedepsei, fiind apreciat că restabilirea echității sociale perturbate prin infracțiune, precum și corectarea inculpatului vor putea fi realizate doar prin stabilirea unei pedepse cu închisoare pe un termen de 1 an, cu executarea parțială a pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 6 (șase) luni, în penitenciar de tip semiînchis, iar partea rămasă din pedeapsa închisorii pe un termen de 6 (șase) luni, urmează a fi suspendă condiționat pe un termen de probațiune de 1 (un) an. Or, modalitatea de executare a pedepsei trebuie să fie în măsură să asigure reeducarea inculpatului și exercitarea unui control din partea statului, ce vine să prevină antrenarea viitoare a săvârșirii unor astfel de infracțiuni, raportate la fapta comisă, gradul de pericol social sporit al acesteia.

Tot aici se reține că, corectarea și reeducarea condamnaților constă în extirparea mobilurilor negative din conștiința lor, mobiluri care au determinat săvârșirea infracțiunii.

Cu atât mai mult, atitudinea delăsătoare a inculpatului, de persistență în comiterea infracțiunilor în general, îl face incompatibil cu clemența conținută a unor pedepse non-privative de libertate, altfel spus, ar fi oarecum şi *in extremis* chiar o agravantă.

Astfel, ținând cont de explicațiile menționate supra, Colegiul penal va respinge solicitarea părții apărării de a stabili inculpatului Tataru Ion o pedeapsă mai blândă, prin aplicarea instituției suspendării condiționate a executării pedepsei, deoarece această categorie de pedeapsă ar avea un caracter iluzoriu și nu va duce la realizarea scopului de restabilire a echității sociale, corectarea inculpatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât şi a altor persoane. Or, raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei, cum ar fi: conduita bună a infractorului, stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

Cu alte cuvinte, suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare depinde de întrunirea cumulativă a mai multor condiții, expres și limitativ prevăzute de lege, care privesc, pe de o parte, pedeapsa aplicată și natura infracțiunii – *condiții obiective*, iar pe de altă parte, situația și persoana infractorului – *condiții subiective*, cele din urmă în speța dedusă judecății nefiind realizat, or, după cum s-a iterat supra, Tataru Ion anterior a mai comis acte de violență în familie, însă pedeapsa stabilită nu și-a atins scopul, ultimul continuând să comită noi infracțiunii similare, circumstanțe care permite instanței de recurs

de a concluziona că personalitatea inculpatului nu emană încredere în spiritul respectării relațiilor sociale ocrotite de legea penală, în caz de aflare totală la libertate.

Distinct, Colegiul penal remarcă că această categorie de pedeapsa se impune a fi luată și prin prisma respectării obligației pozitive a statului în temeiul art. 8 CEDO de a lua măsuri adecvate în vederea exercitării obligațiilor pozitive de a proteja victimele violenței în familie *(a se vedea Hotărârea CEDO din 28.05.2013 în Cauza Eremia şi alţii contra Moldovei (cererea nr. 3564/11) pct. 76).*

Mai mult ca atât, în Recomandarea sa Rec (2002)5 din 30 aprilie 2002 cu privire la ocrotirea femeilor împotriva violenței, Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei a afirmat, *inter alia*, că Statele membre ar trebui să introducă, dezvolte și/sau să îmbunătățească unde este necesar politicile naționale împotriva violenței bazate pe siguranță maximă și protecția victimelor, suport și asistență, ajustarea legislației penale și civile, ridicarea conștiinței publice, instruirea pentru specialiștii care se confruntă cu violența împotriva femeilor și prevenirea acesteia. Comitetul de Miniștri a recomandat, în particular, că Statele membre ar trebui să sancționeze serios violența împotriva femeilor, cum ar fi violența sexuală și viol, abuzul de vulnerabilitatea victimelor însărcinate, lipsite de apărare, bolnave, cu dezabilități sau în dependență, la fel ca și sancționarea abuzului ținând cont de poziția agresorului. Recomandarea prevede, de asemenea, că Statele membre ar trebui să asigure ca toate victimele violenței să beneficieze de posibilitatea de a iniția proceduri, să introducă prevederi care să asigure inițierea procedurilor penale de partea procurorului, să încurajeze procurorii să privească violența împotriva femeilor ca un factor agravant sau decisiv la adoptarea soluției de a porni ori nu urmărirea penală într-un interes public, să asigure unde este necesar că măsurile sunt întreprinse eficient în vederea ocrotirii victimelor împotriva amenințărilor și eventualele acțiuni de răzbunare și să întreprindă măsuri specifice pentru a asigura ocrotirea drepturilor copiilor pe parcursul procedurilor. Cu privire la violența în familie, Comitetul de Miniștri a recomandat că Statele membre ar trebui să califice toate formele de violență în familie ca infracțiuni și să prevadă posibilitatea de a întreprinde măsuri în vederea, *inter alia*, de acordare a posibilității judecătorilor să adopte măsuri interimare cu scopul ocrotirii victimelor, să interzică făptașului de a contacta, comunica cu sau de a se apropia de victimă, să locuiască sau să intre în anumite locuri, să sancționeze toate încălcările a măsurilor impuse făptașului și să stabilească o procedură obligatorie de acționare pentru poliție, serviciile medicale și sociale.

Finalmente, ținând cont de efectul devolutiv al recursului și limitele acestuia, Colegiul penal concluzionează și asupra temeiniciei soluției primei

instanțe în latura recuperării cheltuielilor judiciare și soluționării soartei corpurilor delicte, or, în această parte sentință nu a fost contestată.

Generalizând aspectele invocate, Colegiul penal ajunge la concluzia privind respingerea recursului avocatului Mihai Raileanu în interesele inculpatului Tataru Ion declarat împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 10 iulie 2025 ca fiind nefondat, menținând sentința atacată fără modificări.

În conformitate cu prevederile art.449 alin.(1) pct. (1) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal,-

D E C I D E:

Recursul avocatului Mihai Raileanu în interesele inculpatului Tataru Ion declarat împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 10 iulie 2025, prin care Tataru Ion a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal, se respinge ca nefondat, cu menținerea sentinței în cauză fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului: Judecător: Judecător: